

ENTREVISTA IMPOSSIBLE

NÚMERO 1114

Augmenten les persones sense sostre

Emergeix entre els cartrons, dóna una ullada que acaba clavant en mi. Té un cigarret?... Fumar en dejú no és bo, contesto. Es posa a riure. M'hi apropo, li dono el cigarret. Xucla despreocupadament com si tingués un estanc per ell sol.

Quan temps fa que viu al carrer? Aprofito per preguntar... Uns vuit mesos... Sap quants n'hi ha com vostè?... Mil dos-cents trenta-ú. Ho miro cada dia al diari. Abans

mirava les cotitzacions de borsa però ara. Jo sóc el Mil cent catorze... Com ho sap? L'home es regira i treu un carnet on consta el número 1114... Els tenen comptats?... I tant! Comptats, censats i al corrent de pagament... Ara sóc jo el que riu. L'home torna a regirar-se i treu una cartera plena de papers. Amb parsimònia –no li ve d'una estona– comença a treure papers i me'ls canta alhora que me'ls ensenya perquè no hi hagi dubte. Impost de mendicitat, tarja per urgències, impost d'ocupació de la via pública... No pot ser, dic indignat, vostè paga per ocupar aquests portals?... Sí senyor i encara no ha vist el millor, i treu un altre full on es pot llegir, aparcament i m'assenyala el carret de la compra del super on hi té les seves pertinences... I vostè no protesta? Només els dissabtes si fan futbol perquè quan em queixo m'envien a un allotjament per pobres que són una merda, però tenen tele. Últimament ens hem reunit uns quants, els més veterans, per muntar una

mena de plataforma, però ens demanen no sé quants euros per legalitzar-la... Però és que això és de jutjat de guàrdia... Doncs vagi a protestar, jo jaestic bé aquí. Pago el que diuen i em deixen tranquil. De fet, sempre he fet el mateix, pagar i callar... i si hi pensa una mica, és el que fa vostè també, la única diferència és que vostè te nevera. I te raó el molt cabró!

GARSA PROSTÀTICA

L'ART DEL MANTENIMENT DE LA MOTOCICLETA

Maten a l'ex primer ministre japonès Shinzo

Tradició, cultura, respecte, jardins florits i llacs d'aigües termals. Bressol del Zen, de la meditació. Un país on anar a un prostíbul es converteix en ritual. Un país en el que s'escriuen llibres com L'art del tir amb arc on la fletxa i la persona es converteixen en una mateixa cosa, un mateix objectiu, una mateixa ànima.

Doncs ni així, dos trets i a prendre pel cul. Mort. A l'ex primer ministre japonès l'han matat amb dos trets. Cap bellesa en l'acte, cap meditació anterior. Només la puta ràbia que envaeix mica en mica als homes que habiten la terra i a la mateixa terra tipa ja de mals tractes que deixa anar les seves neus i les seves aigües i la seva calor sense mesura.

El Japó mai no ha estat el paradís, però com a postal s'hi assemblava. No és Chicago, no és la barraca recolzada en

una muntanya de brossa... o això ens havien dit.

Com arreu, també allí maten però la mort nipona tenia alguna cosa de solemne, des del samurai al kamikaze hi havia una presa de consciència, una decisió assumida, mai una retirada com la de l'assassí que després de matar a Shinzo Abe, fugia embogit, negant-se a assumir el seu propi acte. Aquest home ha

atemptat contra un polític però també contra la pausa, el ritual i el silenci de tot el seu país.

Més enllà de les conseqüències polítiques que pugui tenir, la mort de Shinzo Abe, (de qui en desconec pràcticament la seva biografia humana i política) és un símbol tan clar com el del canvi climàtic de que les coses s'estan transformant... i no precisament per bé.